

Φωτογράφιση 24/11/93

7

ΣΠ 2.18

Θέματα

Β' μέρος

ΕΚ ΒΑΘΕΩΝ ΜΕ ΤΟΝ ΙΑΚΩΒΟ ΚΑΜΠΑΝΕΛΛΗ

«Εμφύλιος πόλεμος» μέσα στην Αριστερά για το έργο μου «Βίβα Ασπασία»

Συνομιλία με τον Παν. Παιονίδη

τα, αλλά κάθε άλλο από τις συνέπειες. Οι συνέπειες είναι ακόμη πολύ φανερές. Υπάρχει ακόμη λογοκρισία στο θέατρο.

Π.Π.: Στο μεταξύ, Ιάκωβε, σ' αυτή την περίοδο τι άλλο γινόταν στο χώρο το θεατρικό; Η δική σου η φωνή ήταν μια φωνή έντονη, πρέπει όμως να υπήρχαν και άλλες φωνές θεατρικές.

Ι.Κ.: Υπήρχαν και πρέπει να τις πούμε. Υπήρχε η φωνή του Νότη

Περγιάλη, το αναφέρω γιατί μαζί ξεκινήσαμε, υπήρχε του Γεράσιμου Σταύρου και θάλεγα ότι υπήρχαν και κάποιες άλλες πολύ σκόρπιες. Μέσα στη δεκαετία του 60 βέβαια, γύρω στο 59, παιζόνταν κι ένα δυο, σε πρώτη μορφή, μονόπρακτα του Δημήτρη Κεχαϊδή κι αυτά τα δυο ήταν η πρώτη ύλη για το «Πανηγύρι», που παίζεται πια το 65, 66. Ναι, υπήρχαν αυτές οι φωνές! Παραλείπω όμως να πω κάποιους, κι

Ο Ιάκωβος Καμπανέλλης στο σπίτι του στην Αθήνα.

αναφέρομαι στις φωνές των παλαιότερων. Εγώ μιλώ για τις φωνές της γενιάς μου. Δεν ξέρω αν ξεχνώ κάποιον. Είναι εξάλλου μοιραίο να ξεχνάω κάποιον. Ναι, υπήρχε ο Γιώργος Θεοτοκάς. Κάποιο έργο του Θεοτοκά παίζότανε. Παίζόταν στο Εθνικό το ποιητικό έργο του Αλέξανδρου Μάτσα «Κλυταιμνήστρα». Βεβαίως υπήρχε και η ελληνική κωμωδία, όμως μέχρι τη δεκαετία του 60, τα θέατρα στην Αθήνα ήταν τα

θέατρα που υπήρχαν σ' ολόκληρη την Ελλάδα..

Π.Π.: Η επαρχία δεν είχε ακόμα θέατρα;

Ι.Κ.: Όχι, η επαρχία δεν είχε ακόμα θέατρα! Ούτε και η Βόρεια Ελλάδα. Εκεί, στη Θεσσαλονίκη, είναι μετά το 60 που ιδρύθηκε θέατρο. Κι όλα αυτά τα θέατρα είναι ζήτημα αν ήταν δέκα. Με το Θέατρο Τέχνης που λειτούργησε από το 55, 56. Είχε κλείσει το 49, άνοιξε το 56. Κι

απ' εκεί το θέατρο Κοτοπούλη, το Εθνικό Θέατρο βέβαια, το θέατρο Μουσουρή, Κατερίνας, και οι θίασοι κωμωδιών.

Π.Π.: Έτσι, από περιέργεια, εκείνα τα χρόνια υπήρχε θεατρόφιλο κοινό;

Ι.Κ.: Ναι υπήρχε, και μάλιστα θάλεγα ότι υπήρχε ένα φανατικό θεατρόφιλο κοινό. Ήταν ακόμη οι γενιές οι προπολεμικές, ένας αστικός ή μικροαστικός κόσμος, ο οποίος είχε σαν μόνη ψυχαγωγία τον κινηματογράφο και ιδιαίτερα το θέατρο. Και πήγαινε τακτικά στο θέατρο. Και πήγαινε πάντα!

Π.Π.: Τώρα μιλάμε για 70, 80 θέατρα στην Αθήνα; Δεν είναι έτσι;

Ι.Κ.: Αν ανοίξουμε μια εφημερίδα εκείνης της εποχής θα μετρήσουμε 11, 12 όλα κι όλα. Θάθελα όμως να προσθέσω στο κοινό ότι υπήρχε κι ένα κοινό φοιτητικό. Κι ήταν εκλεκτό κοινό. Μάλιστα θυμάμαι σε παραστάσεις του Κουν ή και σε δικές μου όπως το «Παραμύθι χωρίς όνομα», στο θέατρο που είχαν ανοίξει ο Διαμαντόπουλος και η Αλκαίου, ότι οι φοιτητές έκλειναν παραστάσεις. Και τέσσερις και πέντε και έξι παραστάσεις το μήνα, ή τουλάχιστο μια παράσταση κάθε βδομάδα σ' όλα τα θέατρα. Δηλαδή ερχόντουσαν 200, 300 φοιτητές. Κι αυτό οργανωμένα. Για χρόνια γινόταν αυτό!

(Συνεχίζεται)